

RAZELE AUROREI

ZIS'A ISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Scăparea nu este la Domnul. Epistoala cea măreață.

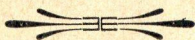
Numai un singur adăpost
Există pentru noi:
Isus ne este acela,
Ce scapă din nevoi.

Oh tristă inimă, nu 'ntârzia,
La acest adăpost vină!
La Isus aleargă, La El vei afla,
Pace dulce și odihnă.

Dacă se va întuneca,
Venind noaptea cea grea,
Lumină numai pre Isus,
Sufletul 'l va avea.

Numai o stâncă există,
La care poți scăpa;
Isus cel ce pentru tine
Muri pe golgota.

Speranța mea în El o am,
În bine și în rău,
Până 'n mărire 'l voi vedea
În cer pe Domnul meu.

Ai citit deja epistoala împăratului cerurilor pre care ți-o au scris prin servii săi, (30, 8, Isa. 34, 27. Eso.) dându-ți în știre judecata, în urma căreia, cei măriți în lanțuri să leagă din partea cuvioșilor. (149 Salm, 8—9 vers.) Căci nu prin voia oamenilor s'a făcut cândva profetia, ci purtați de Duhul sfânt au vorbit oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu. (1, 21. I Petr.)?

Au că doară nici nu ai aflat până astăzi aceasta epistoală, (Biblia) atât de deamănă, ca să te ostenești întru cetirea ei, și să-ți câștigi cunoștință despre mântuire?! Ea aminte la cuvintele profetului.

„Căutați în cartea lui Dumnezeu și cetiți. (34, 16. Isa.) „Și făcând aceasta, vei ajunge pe dată să te convingi însuși, că prin scriptele profetilor, să descerne misterul vecinicului Dumnezeu, care din seuli era tăcut. (16, 25. Rom.) După cum și este știut, Biblia cea măreață, de timpuri ne mai spuse de lungi, stă pe polița de cărți, sau că și într'al loc prin casă, fără a se lua și în'alta cetindu-se. Și aceasta ca și când ne-ar grăi: Să privim la tăblițele ei celea încărcate cu prav atât de gros, în cât chiar și cu degetul am putea scrie pe dansa acest cuvânt: „Osândă.“

Iubite cetitor! Ce vrei să simți însă, în ziua cea mare a judecăței, când

vecinicul Dumnezeu, și judecător a-l lumii întregi, îți va grăi: „Ți-am scris o epistolă, oare o a-i citit?” „Nu Domnul meu, eu nu mi-am luat pentru asta nici când timp.” Ți se spune acum, că atunci nu vei afla mântuire, lenevind astăzi cercarea ei, și primirea cuvântului lui Dumnezeu. Căci iată ce grăește Mântuitorul. „Cel ce se lapadă de mine, și nu primește cuvintele mele, are pre cel ce-l judecă, cuvântul care am vorbit, acela'l va judeca în ziua cea de pe urmă. (12, 48. Ioan.) Și încă: „Cercați scripturile, că vi se pare a avea într'ânsele viață eternă; și acelea sunt, cele ce măturisesc despre mine. (5, 39. Ioan.)”

Deci, de nu vei cerca acestea, să cunoști și să merzezi calea ce duce spre mântuire și viața vecinică, singur, din greșala-ți proprie, vrei să ajungi în moarte și osândă vecinică. Precum și un fiu, al unui om bogat foarte, carele, în urma neascultării lui proprie, părăsind casa părintelui său, departe peste țări și mări, în străinătate ajuns, lipsit și despoiat de toate, în starea cea mai mizeră — într'o anumită zi, ar primi o epistolă din patria sa, având însă-și subscrierea părintelui său, și prin care i s'ar grăi: Toate ți se iartă, numai te reîntoarce. O corabie încă te așteaptă la țarmuri, a cărui căpitan îți dă în dar chiar și biletul de călătorie, numai să pleci.

Iubite cetitor! Ce vrei să răspunzi la acestea?

Cred, ori cât de ușuratic să fie acest fiu, nu ar face asta, ca se îndelătore dela sine o așa înșămnată epistolă pentru el, și să nu o afle măcar într'u atât de deamnă ca să o desfacă și cetească.

Întru adevăr, când nici asta nu ar face, singur, din greșala-i proprie, ar ajunge a fi pierdut, într'u cea străinătate și stare mizeră ce se află.

Și acum cugetă iubit prețin! Atot puternicul Dumnezeu, carele este părinte al tuturor; în urma iubirei lui celei mari, pre care o are față de toți

oamenii, precum de un singur fiu; Oare nu și el ne-a trimes o asemenea epistolă, care este Biblia cea măreață, prin care ne mărturisește cuvântul său cel sfânt, față de care mult am păcătuit, și acum iarăși ne iartă grăindu-ne: „Că nu voiește moartea păcătoșului, ci întoarcere. (31, 11. Ezech.) „Întru adevăr, numai de va urma adevărata cale, arătată prin această epistolă.

Au doară te cugeți iubite pretine a fi pe cea mai bună cale care duce la cer? De așa cugeți, te rog scuză-mi (iartă-mi); și primește întrebarea: Ai intrat pe poarta cea strâmtă? Întru adevăr, pe calea cea strâmtă umbli care duce la viața vecinică, și despre care a grăit Mântuitorul: „Că sunt puțini cei ce o află. (7, 14. Mat.)? De nu, atunci te afli tot pe calea cea largă care duce la perzare și osândă vecinică. Și pe care fiecare om, deja dela natura lui proprie călătorește.

Deci, de simți că aceasta așa este, te rog în numele Domnului Iisus, reîntoarce-te, (pocăește-te) înainte de a-i ajunge capătul, de-a sosi ziua: (3, 7. II. Petr. 2, 22. Prov.) și de-a înceta îndurarea Părintelui, care față de tine încă se arată. Intră în corabie, pentru a te mântui. (3, 20—21. I. Petr.) Căci cine știe, de grab va sosi timpul, ca să nu mai poți intra, și pe veci va fi târziu. (4, 1 Malach.)

Timp potrivit este acum. Acum este ziua mântuirii. „Astăzi” așa grăește cuvântul Părintelui: precum zice „Astăzi” de vei auzi cuvântul lui, să nu-ți împetrești inima! (6, 2. II. Cor. 4, 7. Ebr.)

Astăzi trăiești, astăzi poți primi îndurare! Ziua de mâne, poate nu e pentru tine! (4, 14. Iacob.)

Și să nu cugeți, că ne reîntors, (pocăit) și născut din nou, vei putea ca să intri în împărăția lui Dumnezeu. Pentru că Mântuitorul a grăit: „De nu se va naște cine-va de sus, nu va putea ca să între în împărăția lui Dumnezeu.” Înțelegând aci nu nașterea cea după corp, ci după Duch,

precum este mărturisit prin scripturi: (3, 3. Ioan. 1, 18. Iacob. 1, 21. I. Petr.) În urma cărui adevăr, poți să te provoci iubit pretin (cetitor) la ori și ce. Poți să zici: că ești născut în împărăția creștină; că te-ai educat (crescut) creștinește; chiar viața ta, poate ca să fie exemplară de bună și religioasă; să ocupi tocmă locul cel dintâi în serviciul Dumnezeese, sau ca să șezi neîntrerupt la masa Domnului. Întru adevăr, toate acestea mijloace, le poți avea; însă, nu te vor putea mântui de mânia ce va să fie; de cât numai de te vei reîntoarce, (pocăi) și să cunoști timpul cercetărei tale; să te împaci cu Dumnezeu, și să iai aminte la cuvintele apostolului, carele grăește: „Suntem soli în locul lui Christos, ca cum Dumnezeu s'ar ruga prin noi, vă rugăm în locul lui Christos, ca să vă împăcați cu Dumnezeu; căci pre cel ce nu a cunoscut păcat, l'a făcut păcat pentru noi, ca noi să ne facem dreptatea lui Dumnezeu prin tr'nsul (5, 20. 21. II. Cor.)“

Iubit pretin (cetitor)! Înțelegei aceasta? Și oare poți din propria-ți încercare, să ști, ce înseamnă a te împăca cu Dumnezeu, și a te îndrepta în Christos? De nu, atunci încă nu ești fiu al lui Dumnezeu.

Asta însă să nu o zici, că nu să poate ști; precum nici aceea, că oare ertatus'au cuiva păcatele ori nu? Întru adevăr, așa ceva nici să cugeți, și nici să îndrăznești a grăi aceasta, că este cu neputință a se ști: De va ajuge cineva în cer ori nu?“ Păcat este a cugeta aceasta. — Și toți cei cuprinși de așa cugete, nu înceată de a păcătui, și nici nu vor putea avea mântuire. Unii ca acestea, precum a zis Mântuitorul: „Să rătăcesc neștiind scripturile. (22, 29. Mat.)“ Bunătatea lui Dumnezeu (2, 4. Rom.) n'o cunosc, și nici să află vrednici a să numi de fii ai lui. (4, 7. Gal. 1. 12. Ioan.) Despre viața vecinică și mântuire, nu știu. (1, 4. 5. I. Petr. 4. 16. 17. I. Thes. 2, 9. I. Cor.) Pentru asta deci, e lipsă a cerca sfințele scripturi,

a ne convinge că „Însuși Duhul mărturisește împreună cu Duchul nostru, că suntem fii ai lui Dumnezeu. (8, 16. Rom.) Și nu este cu minte a ne face servi ai oamenilor, (7, 23. I. Cor.) — Nici să avem credința noastră după înțelepciunea lor. (2, 5. I. Cor.) Știind asta, că Dumnezeu nu se adoară prin ordini și învățături de ale oamenilor, (15, 9. Mat.) pentru ce nici se cuvine a cugeta mai mult, de cât ce este scris: (4, 6. I. Cor.) Știind, că toți cei ce nu vor a păzi acestea, cu vâpae de foc se vor perde. (1, 8. II. Thes. 11, 6. Salm.)

Și acum, binecuvântat fie Dumnezeu și Părintele Domnului nostru Isus Christos, care dupre mare mila sa, ne-a renăscut întru speranță vie, prin învierea lui Iisus Christos din morți, (1, 3. I. Petr.) scăpându-ne din puterea întunerecului. (1, 14. Colos. 3, 17. Malach.)

Ziua cea scumpă.

*Oh scumpă zi, când te-am primit
Ieuse Salvatorul meu.*

*Înima mea să bucură,
C'atunci am fost primit de-al tău.*

*Renașterea'mi s'a îndeplinit,
El e al meu, iar eu al său.
Naintea'mi e îl voi urma,
Și 'n tot locul îl mărturisec.*

*În legământ sunt cu tine
Puni pe mine sigilul tău
Oh condumă pân'oi sosi
Acolo sus la locul meu.*

*Sperează dar inima mea
Mult îți lipsea salvarea ta.
De Domnul tău nu te-abate,
Partea-ți cea bună vei afla.*

Îl am pre Isus.

*Oh ce sâmbîre: îl am pre Isus?
Asta mă face așa voios
Că sunt moștean al cerului înalt
Și mântuire că am aflat.*

*În veci cânta-voi: că-s fericit,
Acum prin Isus sunt mântuit.
În veci aceasta voi cânta eu:
Laud pre Isus că e al meu!*

*Inima mea cu bucurie
Cu Isus una vrea să fie,
Pacea-i în mine locuște,
Legea lui mă înveselește.*

*Ce ferieire pace sfântă,
Pe brațele lui am odihnă.
A știe bine, o știu și eu:
Isus viața-mi este al meu.*

GATA!

Sunteți gata, copii? Întrebă de pe țârm o voce puternică de bărbat pe cei 2 copii, cari se aflau în barcă.

„Da, tată“, răspunseră ei cu fețele radioase de bucurie.

„Ionel, iea seama de dâșii, mai spuse el și — călătorie bună!“ Peste câteva clipe barca cu prețioasa-i povară se legăna pe valuri ca o coajă de nucă. Valurile erau acoperite de spumă și găinușele sălbatece țipau și se scufundau în apă căutând hrană.

Mă uitam după copii, dar în curând trebui să închid ochii, căci strălucirea apei îmi lua vederile. Și deodată mi se păru că văd alt tablou. Cerul, limpede cu câte-va clipe mai înainte, mi se păru acoperit cu nori negri, un vânt puternic schimbase parcă marea cu valurile-i argintii într-o întindere agitată și întunecată și găinușele zburau îngrozite și negăsindu-și locul.

Spaima mă cuprinse și deodată îmi

adusei aminte de copii. Unde erau oare? — Și-i văzui pe amândoi strâns îmbrățișați în barca înecată aproape de valuri și palizi de spaimă.

„Tată, strigau ei și întindeau mâ-nile căutând un sprijin și mi se păru că aud o altă voce zicând:

„Eleno, Gheorghe sunteți gata? Iată vin să vă iau cu mine — și prin ceață zării un chip blând și plin de iubire.

Și atunci fețele copiilor se înveseliră și în ochii umezi de lacrimi apărură suras.

E Isus! — șopti Elena. O, n'ași fi cre-zut! Și eu gândeam că vine moartea! Da, da, suntem gata, amândoi suntem gata!

Deșchisei ochii. Ce se întâmplase? Visasem oare? Furtună, pericolul nu existase de cât în închipuirea mea? Soarele strălucește, pasările se odihnesc pe valurile scilpitoare, barca se apropie de țârm și copiii strigă veseli:

„Vino, tată și ne trage la mal. Suntem gata!“ Fusesse o închipuire sau una din acele lecțiuni, pe care Dumnezeu le dă câte-odată copiilor Săi, când aceștia se află pe malul mării sau se preumblă prin munți sau când stau acasă și cugetă asupra Cuvântului Său.

Iubite cititor, ești gata? Ești gata să duci o viață veselă și fericită cu Iisus? Ești gata să treci prin furtună și moarte — dar tot ca Isus? Dacă El te-ar chema pe neașteptate — printr'un accident sau boală — vei zări și tu apărând prin toate astea figura zâmbitoare a lui Iisus, începutul unei vieți mai bune, mai fericite“?

„Fii gata! fii gata cât timp viața ți-e senină, ca să nu te îngrozești la sosirea furtunii. Fii gata, cât timp ești sănătos și plin de putere, ca să poți saluta moartea ca pe un trimis care vine să te cheme acasă!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-UTCA 33, SZ.

Prețul abonament
Pe un an 52 fl.
Pe 1/2 an 28 „

Trimis pe postă
Pe un an 1 cor.
Pe 1/2 an 56 fl.

Pentru străinătate
Pe un an 2— c.
Pe 1/2 an 1.20 f.

IAR PENTRU DE IMPĂRTIT ÎN LESNIRE MARE.